

(203) 486155

Scalpelu'

BCU Cluj-Napoca

BCPER202305539

Miss

1968

2-3/4-5/

microrevista studenților din
institutul de medicină Timișoara
anul II. nov.-dec. 1968.

Redactor șef:

Stud. MICLEA FLORIN

COLEGIU DE REDACTIE:

Prof. Dr. doc.

P. Brinzeu

Rectorul I. M. T.

Conf. ESTERA GORO

Asist. LAZARESCU
MIRCEA

Stud. HACICHIAN GH.

Stud. FURNICA
CRISTIAN

Stud. RITLI LADISLAU

Stud. BRAZDA IOAN

Stud. POENARU DAN

Stud. SZUCSIK IOSIF

Stud. NEGRUTIU LUCIAN

Stud. RAB IOAN

**PENTRU O PREDARE DIFERENȚIATĂ
A FILOZOFIEI ÎN FUNCȚIE DE PROFILUL
INSTITUTULUI.**

În cadrul sarcinilor generale ale perfecționării procesului didactic, trasate de Directivele C.C. al P.C.R privind dezvoltarea învățămîntului și de legea învățămîntului, prezintă o importanță deosebită pentru catedrele de științe sociale continuarea eforturilor pentru adaptarea predării acestor științe la specificul institutelor și facultăților. Realizarea acestui deziderat se obține prin ponderea diferită acordată în planurile de învățămînt a celor trei discipline de bază (filozofie, economia politică și socialismul științific), în funcție de profilul institutelor, prin introducerea în planurile de învățămînt a unor discipline sociale noi, la opțiunea studenților, precum și prin perfecționarea continuă a programelor analitice exis-

tente la disciplinele de bază, cu caracter obligatoriu. Măg referi în continuare la această sarcină a cadrelor didactice de la disciplina de filozofie.

Cursul nostru, care se predă în cele două semestre ale anului I trebuie să asigure însușirea de către studenți a unei concepții științifice, despre lume în ansamblul ei, a bazelor teoretice ale politicii partidului nostru, tematica cursului trebuie deci să reflecte problema generală a filozofiei marxist-leniniste în complexa ei unitate. Consider că adecvarea predării la specificul institutului - cerință majoră a asigurării eficienței cursului - trebuie realizată prin aprofundarea în cadrul tematicii generale, a unor capitole sau aspecte deosebit de semnificative pentru profilul viitorului medic. Ne-am propus în acest sens, să înșităm asupra unor probleme ca specificul formei biologice de mișcare a materiei, legătura dialectică între biologic și social, semnificația ei pentru medicină, cauzalitate și finalitate în materia vie, criteriile și factorii progresului biologic, particularitățile momentelor cunoașterii științifice în medicină, profilul moral al medicului societății noastre, etc.

Pe baza indicațiilor Ministerului Învățămîntului vom trece în acest an și la introducerea unei noi forme de învățămînt: organizarea periodică a unor dezbateri teoretice cu grupe reunite de studenți. O asemenea dezbateri în semestrul I al actualului an universitar, va avea drept obiectiv categoriile de structură și sistem și va decurge sub forma unor discuții pe marginea referatelor și coreferatelor elaborate și prezentate de studenți. Așteptăm că aceste dezbateri să contribuie la aprofundarea cunoștințelor studenților, la folosirea unui material bibliografic mai bogat și la stimularea gândirii lor independente.

Conf. E. F. Goro

**ACTUALITĂȚI
MEDICALE**

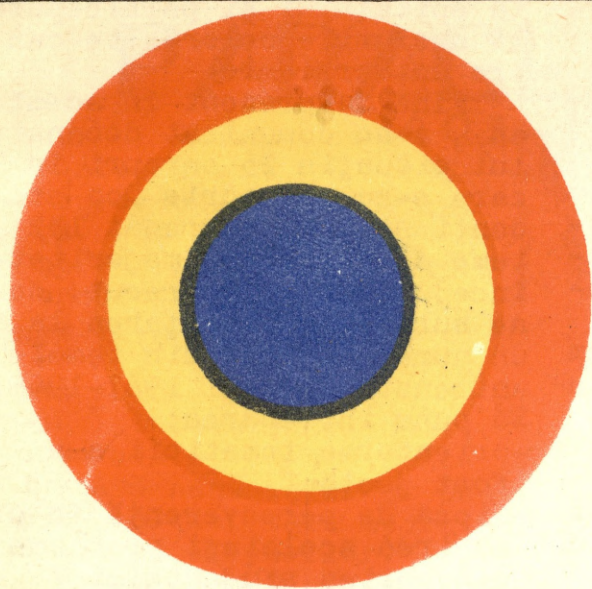
În anul 1933 Tillet și Garner au descoperit în filtratul de cultură a unor streptococi beta-hemolitici un principiu cu activitate fibrinolitică. Acest factor, denumit **streptokinaza**, a fost purificat și s-a dovedit a fi o proteină termostabilă. Inițial s-a presupus că ar fi o enzimă fibrinolitică, ulterior s-a dovedit însă a fi un activator nenatural al sistemului plas-tinic.

Un efect terapeutic poate fi realizat numai atunci dacă la locul aplicării streptokinazei se găsește plasminogen care sub acțiunea streptokinazei să treacă în plasmină urmînd ca aceasta să determine fibrinoliza. Substrate pentru plasmină sînt fibrină și fibrinogenul, dar și alte proteine pot fi atacate. Chiar dacă degradarea acestora nu atinge stadiul de aminoacizi, totuși lichefierea a proteinelor native-foarte viscoase-se realizează, ceea ce facilitează atacul prin peptidazele locale (tisulare). Trebuie accentuat că plasmina nu atacă colagen și formațiuni de tipul ckeloidelor.

În colecțiile de puroi pe

lîngă fibrină există și mari cantități de acizi dezoxiribonucleici (ADN) provenite din dezagregarea leucocitelor și care de asemenea sînt răspunzătoare pentru viscozitatea puroiului. Tră-tînd asemenea colecțiuni cu dezoxiribonuclează se produce depolimerizarea și lichefierea acizilor nucleici, ceea ce facilitează degradarea lor ulterioară prin enzime celulare. Dezoxiribonucleaza este o enzimă larg răspîndită. Pancreasul o conține în cantitate apreciabilă; dezoxiribonucleaza din streptococi mai poartă denumirea de **streptodonnaza**. Streptokinaza și streptodon-naza au fost utilizate în tratamentul local al colecțiilor purulente, tînînd cont de bogăția în fibrină și leucocite degradate a acestora. Se obține astfel o lichefiere a puroiului, ceea ce ușurează eliminarea acestuia și intervenția mecanismelor de apărare. În cazul abceselor, această terapie adjuvantă e indicată numai dacă există posibilitatea drenajului. Terapia cu dezoxiribonucleaza-streptokinază - a fost indicată

(Urmare la pag. 6)

1918-1968

SPICUIRI DIN CUVÎNTAREA TOVARĂȘULUI NICOLAE CEAUȘESCU

Participăm cu deosebită emoție la sărbătoarea împlinirii a 50 de ani de la înfăptuirea dorinței de veacuri a poporului nostru - realizarea statului național român, care a deschis calea dezvoltării unitare a națiunii noastre.

1918, 1 decembrie, se înscrie în istoria poporului român ca un moment crucial din multele momente pe care le-a trăit în lupta sa pentru păstrarea ființei naționale, pentru libertate socială și națională. Stim cu toții că de-a lungul veacurilor poporul nostru a trebuit să facă față multor greutăți; dar, fiind ferm hotărât să se apere cu arma în mână, să-și dea chiar viața pentru a-și asigura viitorul, niciodată nu a îngenucheat.

Istoria a vrut ca lucrurile să se desfășoare așa cum se știe. Noi nu putem decât să constatăm ceea ce au înfăptuit, la timpul lor, înaintașii noștri. Dacă ne-am așeza acum să rezolvăm noi lucrurile, le-am rezolva altfel, la nivelul cunoștințelor și la forța noastră de astăzi; fără nici o îndoială că le-am rezolva în sensul de a face totul pentru unitatea statului nostru național, pentru a asigura un trai îmbelșugat și fericit tuturor locuitorilor României.

Ceea ce n-au putut realiza domnitorii la timpul respectiv, au continuat alții: la '48, în '59, în '77, în '918 și, prin voința unanimă a poporului s-a înfăptuit unitatea statului nostru național. Nu a fost rezultatul nici unui tratat de pace, nu a fost voința unei puteri din afară; unirea a fost rezultatul voinței poporului român, dornic de libertate și independență. E drept că împrejurările de la sfârșitul primului război mondial au fost prielnice. Ca urmare a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie, a unui șir de revoluții de eliberare națională, marilor mișcări sociale ale maselor, s-au prăbușit imperii, printre care și imperiul habsburgic, care de mult trebuia să se prăbușească. Pe ruinele acestuia s-au ridicat popoare libere, independente, care au început să-și clădească viața pe alte baze, fără cotropitori și asupritori străini. Considerăm că deși aceasta s-a înfăptuit în împrejurările existenței burgheziei, aceasta a fost totuși un act progresist care a dus la dezvoltarea societății omenești.

De ce reamintesc astăzi aici, la Alba Iulia, toate acestea? Reamintesc acestea pentru că nu trebuie să uităm niciodată că ceea ce s-a înfăptuit prin lupta și singele înaintașilor noștri trebuie păstrat și apărut cu sfințenie.

Trăim desigur alte vremuri. În România a fost răsturnat regimul burghezo-moșieresc. Puterea aparține clasei muncitoare, țărănimii, intelectualității, poporului nostru stăpîn pe destinul său, și care dorește să-și făurească o viață liberă pe măsura forțelor și posibilităților sale materiale și intelectuale - viața socialistă, viitorul comunist de aur.

Consider că e bine de reamintit aici, la Alba Iulia, că datorită politicii marxist-leniniste a partidului nostru, a fost rezolvată pentru totdeauna problema națională, în sensul asigurării egalității depline între toți cetățenii României, fără deosebire de naționalitate. Infrățiți, oamenii muncii au cucerit puterea, construiesc socialismul, muncesc pentru făurirea orînduirii celei mai drepte - orînduirea comunistă în România.

Noi considerăm, de asemenea, ca obligație a noastră, a comuniștilor, să dezvoltăm solidaritatea cu popoarele țărilor socialiste, cu comuniștii din țările socialiste, să ne intra-jutorăm, să ne acordăm sprijin reciproc în lupta pentru construcția socialistă, să ne asigurăm împotriva oricăruia ar atenta la independența și suveranitatea țărilor noastre. În aceasta vedem noi una din obligațiile internaționaliste, una din obligațiile noastre de detașament al mișcării revoluționare internaționale; vom face totul pentru a ne îndeplini această obligație internațională.

...la ALBA-IULIA cu prilejul
SEMICENTENARULUI UNIRII
TRANSILVANIEI CU ROMANIA.

DIN ACTIVITATEA CEROURILOR ȘTIINȚIFICE STUDENȚEȘTI A I.M.T.

1968

Încă de la apariția primelor numere a revistei "Scalpelu" ce oglindește aspecte din viața studenților noștri și din preocupările lor, ne-am gândit și am solicitat un colț, care să informeze regulat masa studențească despre stadiul activității lor în cercurile științifice studențești.

Sîntem satisfăcuți că cererea a fost bine înțeleasă și astăzi avem ocazia să expunem într-un scurt articol, această situație.

Așa cum se știe, activitatea de cercetare științifică a cerourilor studențești se desfășoară continuu și institutul nostru de 15 ani. Ea își face bilanțul anual prin sesiuni științifice cînd se expun rezultatele obținute. Participă cu această ocazie și invitați, colegi din alte centre universitare, care își susțin lucrările lor, mijloc prețios de schimb de experiență, de opinii, de strîngere a legăturilor dintre institutele de medicină din țara noastră.

O măsură bine luată a fost aceea ca sesiunile studențești să aibă loc la un interval de 2 ani, socotind că în acest mod, se prelungește tim-

pul de urmărire a unei probleme, asigurînd aprofundarea ei și ridicarea calității.

De aceea astăzi ne aflăm în al doilea an de activitate, în același cerc de urmărire a temelor antrenate în anul universitar 1967-1968. Ca și în anii trecuți activitatea în cercuri a început efectiv în luna octombrie a.c., probabil cu cei mai mulți din studenții înscriși în anul precedent, excepțînd pe acei care au absolvit facultatea, adăugîndu-se studenții din primii ani, începători în această muncă.

Reamintim că luna octombrie reprezintă luna reorganizării celor 27 cercuri care funcționează pe lîngă majoritatea disciplinelor clinice și preclinice ale institutului. Au fost înscriși în anul trecut 217 studenți (160 aparținînd disciplinelor clinice - 57 celor preclinice).

Activitatea s-a concretizat în 23 ședințe obișnuite de referate și comunicări în diversele cercuri și 4 plenare, cu participarea tuturor cerourilor: publicarea a 4 lucrări în revis-

ta spitalului și participarea la sesiunile celorlalte centre universitare.

Pînă în prezent în acest an, s-au comunicat decanatului situația 25 cercuri în care s-au reinscris 200 studenți și s-au antrenat 132 teme de cercetare, majoritate începute în anul trecut; dar ne surprinde renunțarea la un număr ridicat din temele antrenate în anul 1967-1968. Se pune întrebarea:

- orientarea tematicii n-a fost justă?
- lipsa de perseverență în urmărirea aceleiași probleme din partea studentului?
- trecerea nejustificată dintr-un cerc în altul?

Rămîne și necesită să fie analizată mai profund această constatare.

Obiectivul principal în această lună este prezentarea la al 5-lea seminar național științific studențesc, ce se va desfășura la Cluj în 30.XI. și 1.XII.a.c. și la care Institutul nostru va participa prin 3 lucrări (Brazdă I., Tătaru Nicoleta, Andrea R.) și printr-o delegație alcătuită din studenți ce fac parte din comisia profesională a asociației studențești alături de două cadre didactice: Tov. Prorector Sofletea Alexandru este delegat din partea Ministerului Învățămîntului ca membru al prezidiului ce va conduce lucrările.

(Urmare la pag.14).

ACTUALITĂȚI MEDICALE

(urmare de la pag.2).

În diverse revărsate pleurale (exudate, hemotorax empiem), pericardite și articulare. Cuaguli de sînge vezicali pot fi lizați prin instilarea în vezică a celor două enzime. În preajma transplantării de piele, aplicarea lor pe rana determină liza materialului necrotic, realizîndu-se astfel o suprafață vitală de p.d.v. biologic. De fapt terapia supurațiilor și a necrozelor superficiale este una din indicațiile cele mai importante ale aplicării acestor două enzime. În aceste cazuri, deseori se formează un exudat fibrino-purulent care inițial e util ulterior formează un strat de material necrotic ce îngreunează procesul de vindecare. Îndepărtarea acestui strat prin fibri-

noliză depolimerizarea acizilor nucleici curăță rana, permite o mai bună penetrație a antibioticelor și a fagocitelor, îndepărtează substanțelor iritante și corpii străini, facilitînd prin aceasta formarea unui țesut de granulație sănătos și epitelizarea. În acest sens asocierea enzimatică streptokinază streptodornază se utilizează în arsuri, ulcer varicos (trofic, de decubit).

Streptokinaza a fost recomandată ca agent fibrinolitik în tromboză. Experiențe pe iepuri au demonstrat că tromburile venoase pot fi lizate mai rapid decît la animale martor netratate.

Injectia i.v. de streptokinază la cîine provoacă o ușoară creștere a activității proteolitice a plasmei și o oarecare acționare a sistemului plasminic.

Concentrația fibrinogenu-

lui scade numai foarte puțin. Timpul de protrombină și coagularea rămîn normali.

Eficiența administrării intravenoase de streptokinază la om depinde de concentrația inhibitorului natural al fibrinolizei în sîngele pacientului. Dacă titrul acestuia este ridicat, după administrarea i.v. de streptokinază se produce o ușoară scădere a concentrației de plasminogen, în timp ce timpul de protrombină, concentrația de fibrinogen și fibrinoliza rămîn normale. Dacă titrul e ridicat după administrarea intravenoasă a streptokinazei, concentrația de fibrinogen și plasminogen scad puternic în timp ce fibrinoliza și timpul de protrombină accelerează.

Gabriel Lothar

PARACELSIUS

1493 - 1541

Delimitarea epocilor istorice subliniază relativitatea scării întrebărilor spre a marca trecerile continue și fluctuațiile faptelor și naturii umane.

Așa -de pildă- Paracelsus este în egală măsură, un genial încheietor al culturii medievale, o fascinantă figură a Renașterii și unul din cei mai mari medici ai tuturor timpurilor.

Deviza lui era: "să nu fi altcineva decât ai putea de a fi tu însăși".

Discuția s-ar putea încheia aici.

Intr-o epocă de incandescență și supremă sinteză a filosofiei și științei, acest antecesor al gândirii moderne, adună o imensă informație de medic, astrolog, antropolog, teolog și mag.

Contribuția lui la prestigioasa tipologie a vinderătorului, nu este o proiectare narcisică în frumusețea unui chip uman. Cum ar fi putut-o face tocmai el, scund, obez, imberb cu o calviție precoce și fără nici o poveste de dragoste care să-i coloreze scurta (dar prodigioasă) biografie?

Caracterologia lui subtilă, merge spre interior. Costumul său era banal și simplu. Portretul pe care i l-a pictat Metsys îi subliniază sobrietatea.

"Omul are capacitatea de a se perfecționa continuu" zicea el, "de aceea chipul uman este un proiect!"

Pe cei ce nu izbutesc să se autocunoască în așteaptă flăcările infernului - anunța Paracelsus, profetic. "Cum vor putea să ajute pe alții dacă ei eguează în auto-cunoaștere?"

Medicul trebuie să știe tot, din cauză că Natura - spre deosebire de om - nu cuprinde greșeala. Spre a ne sprijini pe autoritatea supremă a fenomenelor, trebuie să le pătrundem în toată nesfârșita lor diversitate (ideea-lul Renașterii!).

Acest emancipat al scolasticității formaliste și presumțioase, a fost un medic de mare renume și probabil, primul teoretician modern al locului pe care îl ocupă Medicina în contextul culturii.

Prieten personal al doctorului Faust și-al Magicianu-

lui Abbatist-Cornelius Agrippa, Paracelsus s-a condus însă prea puțin de sfaturile abatelui Fritheim care le-a fost maestru în tinerețe.

Acesta din urmă își îndemna elevii să nu vorbească decât pe limba accesibilă fiecărui interlocutor.

"Dați friu boilor și zahăr papagalilor, altfel veți fi călcați în picioare", avertiza Fritheim.

Ceea ce s-a și întâmplat. După ce s-a denunțat doctrina galenică și a creiat iatrochimia introducând metalele și compușii lor în farmacopee, Paracelsus a angajat o formidabilă bătălie filosofică în care, se înfrunta teoria "celor 5 principii": mercur, sulf, sare, flegma și reziduiul sec al distilării organice, în cele 4 principii pe care scolastica le deținea din tradiția antichității.

Inventarul științific al timpului nu permitea însă o ieșire univocă dintr-o asemenea încăierare.

Maniera aspră și liberă menajamente pentru impostori și dogmatici, tristețea lui constituțională potențată de tristețea cunoașterii ("revelația Naturii ne conduce spre o senină și tristă detașare", scria el), l-au făcut pe Paracelsus să intre în conflict - la fel de mult și cu colegii săi, care în filistina lor ipocrizie îi reproșau de a valura neglijența vestimentară, limbajul crud și cu foarte multă stofă afectivă, folosirea germanei în loc de latină etc..ca și cu burghezii prudenți, intoleranți și obtuși la poezia sintezelor paracelsiene.

"Oamenii sînt ca stelele care-i patronează" spunea astrologul Paracelsus, "Aurul cel mai pur al alchimiei este perfecționarea ființei umane". "Corpul este o casă a sufletului și medicul trebuie să le trateze pe amîndouă", afirma el în calitate de profet psiho-somatician...

Intr-o zi a fost găsit otrăvit, la Salzburg unde se refugiase. Avea 48 ani..

În scrierile sale chirurgicale amintea nenumărate țări prin care trecuse:

"Reste tot, am căutat cu rîvnă și-am acumulat experiența adevăratei arte me-

dicale. Oricine poate fi medic dacă își învinge îndoiiala. Scepticul nu poate fi creator și binefăcător fiindcă imaginația fără o convingere absolută, e sterilă".

"Am învățat, egal de mult și de la medici de toate felurile dar și de la bărbieri, vrăjitori, moașe, alchimisti; la fel de util mi-a fost să cercetez minăstirile, casele umile, palatele nobiliare. La fel de instructiv să vorbesc cu oameni inteligenți ca și cu cei cu spirit sărac.."

Ce putea să creadă despre portretul medicului numit Doctor Paracelsus care își construia ascensiunea spirituală "spre cer" (acesta e sensul numelui său) coborînd în mijlocul realității umane, așa cum se integra el în modelele eterne și cele ale timpului.

Probabil că atunci cînd acest mare patron și al psihiatricii afirma că "teama de boală este mai periculoasă decît boala însăși", el deplasa principiile de caracterologie profesională pe niște coordonate etice.

Parcurendu-i biografia pasional dedicată cunoașterii și oblațiunii, avem sentimentul că, și în apogeu ca și în pragul morții violente această aureolată personalitate a Renașterii ar fi răspuns anchetei noastre pentru portretul medicului adevărat: "un om, numai un om". Din cauză că astrul polar al spiritului renăscut era aceasta. Și de atunci nimeni n-a putut să demonstreze contrariul...

Paracelsus, Filipus, Aureolus, Theofratus Bombosticus de Hohenheim, ratat biologic în intersexualitate și discriminie, favorit al planetelor și pietrelor prețioase cu care știe să comunice -compensat prin crearea omicului miniaturistic și subtil; - dușman al prostiei pînă la sacrificiul vieții proprii, - antecesor al științei despre structura materiei, etc, etc...

dar mai ales, cel care a știut că ordinea unei minți care inspiră încredere și optimism ridică pe medic în ipostază demiurgică.

De curînd și-a deschis porțile în cadrul Institutului nostru, un "Ateneu studențesc". Am fost plăcut impresionat de această știre care ne-a amintit că vîrsta tinereții e în același timp o vîrstă a căutărilor, a dorinței de a cunoaște.

Datorită acestui fapt pentru a cunoaște cît mai exact opinia cititorilor noștri; revista "Scalpelu" a efectuat o anchetă sondaj la nivelul anilor II și III, anchetă menită să oglindească preocupările și în general atitudinea studenților din institutul nostru față de "Ateneu".

Din numeroasele răspunsuri primite la redacție, vom alege pe acelea, pe care le credem capabile de a suscita un interes mai larg în rîndurile cititorilor noștri.

Formularele de anchetă au cuprins trei întrebări:

1. Ce personalități marcante ale vieții spirituale românești ați dori să aveți în mijlocul d-voastră; pentru a conferența în cadrul Ateneului nostru.

Răspunsurile la această întrebare au fost deosebit de variate oglinzind o sferă foarte largă de preocupări. Din șirurile de nume, vom reține doar cîteva: Acad.Prof. Dr.Gr.Benetato, Acad.Prof.Dr. Moga, Prof.Dr.Doc.Pius Brînzeu, Prof.Dr.Goia. Pe alte formule, am găsit numele Prof. Daicoviciu, al scriitorilor: Eugen Barbu, Marin Sorescu, Eugen Jebeleanu sau al actorilor Radu Beligan și V.Rebeniciu.

Au fost trecuți alături, oameni de artă și cultură, savanți și istorici, toți acei ce prin talentul sau geniul lor au înobilat gîndirea și simțirea românească din ultimii ani.

Mult mai interesante și la fel de variate ni s-au părut răspunsurile la cea de a II-a întrebare ce figura în ancheta noastră:

2. Ce teme medicale generale și ce alte teme ați dori să fie dezbătute în cadrul conferințelor organizate.

În lumina ultimelor realizări ale chirurgiei și imunologiei, mulți dintre colegii noștri sînt preocupați de problema grefelor și transplantelor de organe. A fost sugerat chiar un titlu de conferință, care după părerea noastră a suscitât mult interes: Contribuții ale medicinei românești la realizarea grefe-

TRIBUNA PĂRERILOR

lor de organe.

De un număr relativ mai mic de sufragii s-a bucurat una din cele mai mari probleme puse în zilele noastre în fața medicilor și a medicinei în general. Este problema cancerului, această boală ce-și păstrează cu dușmănie multe taine. Oare va fi soluționată această problemă, ne întrebăm cititorii? Cu siguranță că da. Ar fi deci foarte indicat după părerea unora dintre colegii noștri ca în cadrul "Atene-

din conferințele inițiate de "Ateneu".

Dintre temele nemedicale sugerate de cei anchetați reținem cîteva: despre pictura modernă, Shakespeare - viața și opera; sau cîte ceva despre sistemele de conservare a mumiilor din piramidele egiptene.

Să trecem și la cea de a III-a întrebare:

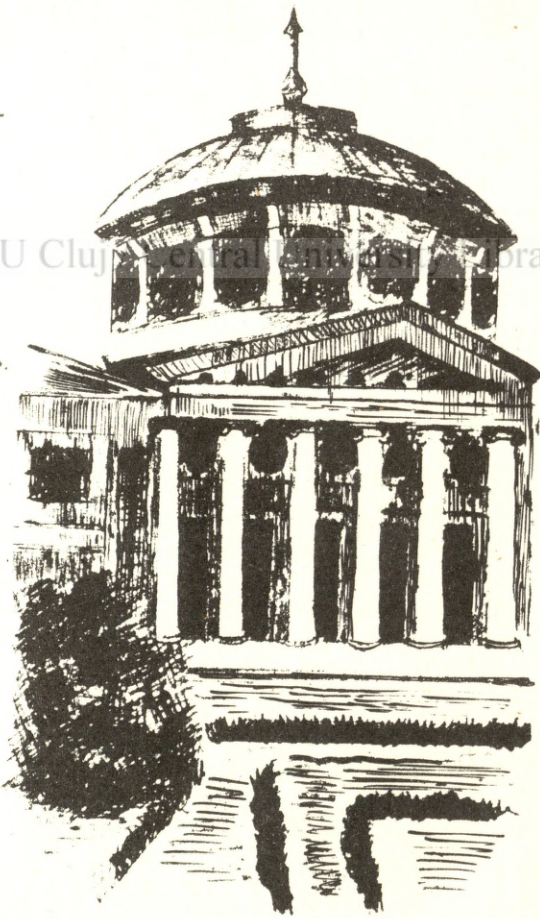
3. Ce acțiune culturală doriți și credeți că ar putea fi organizată de studenții Institutului nostru?

La trei dintre dorințele colegilor noștri cu privire la această problemă s-a și răspuns. Astfel: s-a creat o formație de muzică ușoară ce se găsește în momentul de față într-un stadiu avansat de repetiții echipa de teatru mult dorită a fost reorganizată, iar cenaclul literar Sirynx își va ține prima ședință în zilele acestea.

S-au făcut și alte propuneri interesante cum ar fi întâlniri ale anilor paraleli din Institutele timigorene, un cerc de dansuri moderne, audiții muzicale și multe foarte multe excursii.

După părerea noastră, acestea sînt propuneri și cereri la care ar trebui să răspundă comisiile de resort din cadrul biroului UTC. Sperăm că aceste cereri ale studenților noștri vor fi răsplătite cu aceeași sinceritate și căldură, cu care ele au fost exprimate.

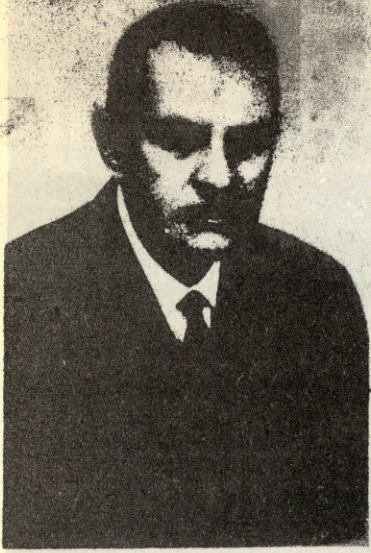
Deși organizatorii "Ateneului studențesc" din institutul nostru au și creat o listă de conferințe, sperăm că ea se va îmbogăți și cu aceste teme ce oglindesc în mod direct preocupările lor.

ului" să se țină și cîteva conferințe pe marginea acestei teme, conferințe care să ne arate pînă în ce stadiu au ajuns cercetările în acest domeniu.

Si acum să trecem la psihologie. E dorința mai multor studenți anchetați care ar dori să știe cîte ceva despre psihologia medicului și a bolnavului, sau chiar despre psihologia pubertății. Sperăm că și această temă va fi dezbătută într-una

ancheta realizată de
FURNICĂ CHRISTIAN

reflexii pe marginea unui caz clinic

O elevă în vîrstă de 18 ani se internează pentru dureri în fosa iliacă, grețuri, vărsături și cefalee. Aceste fenomene apar sub forma de crize ce se repetau periodic.

Examenul general nu ne furnizează indicii sau date suplimentare.

La examenul local constatăm că abdomenul este suplu, palpăția în fosa iliacă dreaptă provocînd o durere difuză, destul de accentuată sub forma de înțepături ce iradiau spre coloana vertebrală.

Bolnava fiind afebrilă, leucocitoza la 6400, iar examenul sumar de urină fără elemente patologice, tragem concluzia că este vorba de o apendicită cronică și o programăm pentru operație în ziua următoare.

Intervenim prin incizia clasică a lui Mac Burney dar după ce luxăm cecul în plagă, ne dăm seama că apendicele este de aspect absolut normal. Repunem cecul și apendicele, mărim incizia și explorăm în continuare pentru un eventual diverticul al lui Meckel sau o adenopatie mezenterică. Aceste explorări fiind negative, împingem cecul și ileonul terminal în sus și găsim spre surpriza noastră în această regiune subperitoneul parietal posterior, o formațiune alungită mobilă. Incizăm peritoneul și izolăm tumora care în sus prezenta un pedicol vascular. După ligatura și secțiunea acestuia, extirpăm tumora care avea o lungime de 6 cm și un diametru de 1-2 cm. Suprafața ei este netedă, iar la secțiune se prezintă ca o masă de consistență moale, elastică de culoare alb-rozică, cu câteva focare hemoragice. Aspectul ne sugerează ideea că ar putea fi un țesut ovarian

și următorul gest este că verificăm anexele uterului. Cele din stînga sînt prezente, de aspect normal și în poziție anatomică. În dreapta, ovarul lipsește, trompa nu se identifică. Bănuiala noastră de a fi în prezența unei ectopii a ovarului drept, se adeverește și se confirmă ulterior și prin examenul histologic.

Completăm intervenția făcînd și apendicectomia apoi înc hidem plaga. Evoluția postoperatorie normală.

Controlată ulterior, bolnava nu mai prezenta crize dureroase, a cîștigat în greutate, are un ciclu menstrual normal.

Ectopia unui singur ovar este citată în literatură ca fiind foarte rară. Dar nu raritatea m-a făcut să descriu acest caz, ci fiindcă această observație îmi permite să fac cîteva reflexii asupra atitudinii ce ne-o dictează durerea din fosa iliacă dreaptă.

Frecvența mare a apendicitei ne îndeamnă să adoptăm durerea în fosa iliacă cu multă ușurință formula stereotipică. Am văzut cazuri sancționate cu apendicetomie pe baza acestei formule simple la care a doua zi în urinar s-a găsit un mic calcul renal, sau au fost evacuate de urgență, la boli contagioase fiindcă s-a dovedit a fi o febră tifoidă, iar alte ori s-a constatat o pleurezie masivă care, de fapt, nu a fost o complicație postoperatorie ci însuși boala preoperatorie ce a debutat cu o durere în fosa iliacă.

Dacă în cazul nostru am fi dat mai multă atenție faptului că durerile iradiau spre coloana vertebrală, crizele dureroase nu erau însoțite de febră și leucocitoză și că ele se manifestau în ziua 14-a după menstruație, cînd se producea ponta în acel ovar ectopic dar cu funcția păstrată, atunci am fi făcut multe rezerve asupra diagnosticului de apendicită și ne-am fi îndreptat atenția de la început asupra sferei genitale. Nu am pretenția să susțin că aș fi fost în stare să pun un diagnostic pre-

operator corect, mai ales că era vorba de o fată tînără -virgo intactă. Dar nici faptul că am rezolvat pînă la urmă cazul operator nu mă scutește de acest proces de conștiință.

A doua problemă care mă îndeamnă la reflexii este aceea a apendicetomiei însuși. De multe ori apendicetomia se dovedește a fi un simplu act de tehnicitate și nici de cum un act chirurgical. Pentru ca un act operator să fie într-adevăr chirurgical, el trebuie să identifice leziunea și să o coreleze cu suferințele bolnavului, iar apoi să rezolve organul care poartă acea leziune. Aceasta înseamnă că un chirurg trebuie să fie și tehnician dar și medic. Din păcate nu totdeauna este așa. Nici nu poate fi altfel cînd unii chirurghi, și mai ales din cei tineri, încearcă să-și facă faima cu așa zisele incizii estetice. Incizii mici prin care abia pot să pescuiască apendicele și apoi să-l extirpe indiferent că este vinovat sau nu de suferințele bolnavului. Am văzut astfel de apendicetomii rezolvate tehniceste admirabil dar care au lăsat pe loc un chist de ovar, o anexă plină de puroi, o colecistită calculoasă și altele, cari toate au necesitat o reoperație.

O fi apreciînd unii bolnavi și mai ales bolnave "incizia estetică", dar chirurgia nu o apreciază.

Cînd o cochetă se adresa profesorului Iacobovici înainte de intervenție: "Domnule profesor, după operație, cicatricea se vede?" răspunsul era scurt și tăios: "Se vede dacă se arată".

PROF. Dr. ADAMI

Jocuri moarte

Jocuri moarte
Cînd cînt melcului
Cînd fluier cîmpului
Cînd urlu pădurii
Pentru tine însă sim
Prin jocuri vii !

-- DELIBROVSKI --

Eu,
Poate vă miră
Că mă mai pot reîntoarce
și
Mă mai pot contopi
Cu mine însumi
In marea - mare a amintirii.
Chiar dacă brațele azi
Imi sînt arse de gînduri
mîine,
Ne vom da mîine
Eu și cu Mîine
Mîinile
Incununînd împreună
Imensa cupolă albastră
Pe care o atingem
De fiecare dată,
Cu emoția virginității,
Atunci cînd visăm,
Sau
Cînd amintirea se zvîrcolește
Prelung și agonic
In NOI.

-- LUCIAN NEGRUȚIU --

NIMĂNUÎ

.. HORIA CRISAN ..

Violete mohorîte, liniile de cale ferată începuseră să se încrucișeze în nesfîrșite game, odată cu apropierea stației de destinație. Măcuzuri izbucneau de sub roțile ultimului vagon, evoluînd în depărtarea mată, unice puncte de contact unite acolo din întîmplare.

Sfîrșit de toamnă peste oameni și locuri... De cîteva zile o ploaie deasă și murdară, în aerul rece cețos, al cîmpiei fără margini, imensă și fără zăgazuri spre cer, coboară sacrum. In zare, o pată largă și murdară... e cine știe, orașul căutării fără răspuns. Sitotugi rapidul gonește... De cîteva minute, pe o linie alăturată, un marfar își sincronizase mersul gonind și el, tot într-acolo, alături de colosul argintiu, iluminat din plin, cu cîte o perdea fluturînd sălbatic în ploaie, prin ferestre uitate deschise.

Sînt norii sufletelor calde, albaștri, aburi în ploaia de toamnă, pierduți în zgomotul a doi bolizi mergînd alături în inserarea de septembrie. Sălbăticia goanei impetuoase a lumii spre lumină, faptul că urmărind rotirea dumnezeiască a roților unui tren în plină viteză, urmărește însuși destinul ce te poartă năvalnic spre ceva deocamdată imaterial de neclar, apropierea tandră, trăită aproape sensual, de casă, totul e o ffenezie curioasă aproape sublimă. Fiecare o simte arareori în viață. Cum ca în apropierea unei lupte sau chiar în timpul ei, atunci cînd o jumătate de ceas e poate mai mult ca 30 de minute...

Ochii oboșiți priveau întunericul prin geamul opac de ploaie și de răsufare...

Piesa se terminase, nu-mi amintesc cam despre ce era vorba... Așa

cred că a fost o trăsătură de modernă.

Ea interpreta rolul La sfîrșitul spectacolului aplauda frenetic. altfel mai mult jocul ei cea atît de rece ca zadarnic să "iasă" îi inotau în lacrimi părat să arboreze zi goare... n-a mai reușit bucnit în plîns...

Si totuși, poate t... bătrînit.

Intr-un compartiment cîntă. Răsună un nui bărbat ce povestește fără intonație în li Povestește viața și tînăr în preeria can mină cu: Neppure una Ringo... Pentru ca ap bătesc să intoneze, m

romanta chibritului

anticipație

Te-am pierdut rază senină
Vis de viață neimplinit
Te-am pierdut, dar viață plină
Mi-e de chipul tău iubit.

Te-am pierdut... Acum te caut..
Si pătruns de un fior,
Ca un tril sfios de flaut
Mă urmează al tău dor.

-- HOLIARTOK --

toamna

Un galben pal valsează-n vînt
in astă zi de toamnă, blîndă.
O simfonie tremurîndă
se-nalță în cer, de pe pămînt.
Pierdute, pletele aduc
imagini mișcătoare-n seară,
Aroma frunzelor de nuc
păstrînd iubirile din vară...

Melancolia depărtării
plutește-n sufletul naturii
Si împăcat, visează cîmpul,
sorbînd miresele pădurii.

-- IOAN CORLAN --

Nu-ți folosesc

Si m-aiasvîrlit,
M ai ținut pe veci
Pe banda asta de asfalt
Călcată de pași reci.

M-ai aruncat

Da,
M-ai azvîrlit
ca pe un mic nimic
Ce-ți pasă ție,
Doamna mea,
De-un capăt de chibrit ?!

Că fosforul din fruntea mea

A ars,
A cui e vina ?
Te-ai dus apoi să împrumuți
Chibrite
La vecina.

Eu doar odat-am scăpărat

Si-s mort pe veșnicie.

"Sărman chibrit

Sînt aruncat
Si cine mă mai știe ?"

Ne dăm talentul pentru voi

Murînd pentru lumină.

Noi dăm căldură celor goi

Si-o clipă mai senină.

In sacrificiul nostru sfînt

Uitarea ne înghite.

Voi, treceți limpezi, surzînd

Cu gîndul înainte.

...Si, ne uitați

Că-i omenesc să nu ții minte totul.

Un alt chibrit va scăpăra

Un altu-i va lua locul.

Trec mi de clipe și ani zeci

Pe-al vremii vechi fuior.

Noi sîntem doar chibrite seci:

Cu capul de fosfor.

-- LUCIAN NEGRUȚIU --

an. I. Med. Gen.

o tragicomedie des-
ca rolul principal.
spectacolului, cînd sa-
netic...plăcuse de
jocul decît piesa,
rece și calmă, încer-
"iasă din rol", ochii
lacrimi; trebuia nea-
ze zîmbetul de ri.
reusit...și-a iz-
3...

partiment, un tranzis-
nă un glas. E al u-
povestește. Singular
în limba italiană.
și moartea unui
a canadiană, și ter-
una lacrima per
ca apoi un cor bār-
zeze, mereu mai tare,

un nume: Ringo...Ringo...Ringo...
Vocea nepăsătoare povestește iar,
scandată de ritmul roților de tren.
E o melodie fără muzică pentru un
dans fără mișcări.

-Uitați-vă puțin la trenul ce
merge alături de noi... A trebuit
puțin hazard, nu? Nu mai puțin ha-
zard, ca aceste două trenuri să
meargă alături de cîtăva vreme în
aceeași direcție, mai ales în ace-
iași direcție. Este tocmai o mică
personalitate a noastră care ne îm-
pedică să mergem oricînd alături
de alții ?

De ce e mai bine să nu pui nici
odată mîna pe un ideal pentru care
ai luptat, chiar dacă în sfîrșit; și
se oferă ca o răsplată ?

-E motivul, dacă vrei-și trenu-
rile gonesc în amurg, pentru care
araratori sîntem punctuali la o în-
tîlnite. Ne putem adapta destul de

greu unei alte persoane, căci fiecare
dintre noi e puțin egoist, nu? Ce
spuneți ? E puțină singurătate în toa-
tă treaba, știu...dar asta-i adevă-
rul.

-Aferă plouă înfiorător, norii su-
fletelor noastre se sparg, cristale
voalate de frigul liniștii. Si nici o
melodie nu mai răsună pentru nimeni.

Rapid și marfar își încetinesc si-
multan mersul, apropiindu-se de gară
și, ca pentru un rămas bun plin de re-
grete, se depărtează; la un moment dat
destin năvalnic, dar întîmplător, al
altui tren, pătrund între ele, din di-
recție opusă.

Sclipiri de argint s-au întîlnit
alături după cîteva secunde, gonind
mai frenetic, în umbrele diafane ale
înserării, suprem imn adus nimănui, pen-
tru ca apoi marfarul să devieze și să
dispară definitiv, la dreapta, departe
în ceața care se lăsase după ploaie, pe
o linie secundară spre nord.

RETROGRAZII

Este cunoscut faptul că întotdeauna au existat divergențe între bătrâni și tineri care doresc "noul" și nu se mulțumesc numai cu formula de viață ale generației mai vârstnice. Cu alte cuvinte generația tânără este progresistă față de predecesorii care de cele mai multe ori nu văd cu ochi buni progresul tineretului.

La asemenea fenomene asistăm și azi. Majoritatea oamenilor vârstnici nu sînt de acord cu înoirile adoptate de foarte mulți tineri.

Bună oară ei se uită ciudat la noi, tinerii care facem parte din casta "hippy" și nu sînt de acord că avem părul lung, ne lăsăm bărbi, mustață, că ne îmbrăcăm cu haine peticite, umblăm desculți, ne spălăm mai rar, renunțăm și la o locuință confortabilă, chiar și la o ocupație care vezi doamne, îți răpește libertatea și pe deasupra batjocoresc și floarea din genun care reprezintă simbolul nevinovăției și al dragostei de frumos.

Acești bătrâni retrograzi și osificați nu-și dau oare seama că noi, acest tineret facem cele mai eficace realizări pentru o lume mai bună?

Statisticile mondiale relevă faptul că mai bine de 2/3 din oamenii care trăiesc pe glob suferă de lipsuri serioase, foamete, etc, pînă cînd o minoritate trăiește în abundență și risipă și încă ce risipă! De ce acești retrograzi nu calculează cîte economii facem pe plan mondial, noi "hippies"? Cantitatea de oțel economisită, nefolosind briciul, mașina de tuns. la fel economii fantastice de grăsimi și uleiuri ne mai fiind necesar săpunul și parfumul - căci noi avem mirosul nostru natural. Cine ne poate calcula precis eco-

nomia realizată la stofe și pînzeturi, purtînd haine peticite pînă la uzarea lor completă? Economii la piele, renunțînd la încălțăminte - ceea ce face ca animalele să ne adore. Nu vă gîndiți la puii de focă exterminați cu zecile de unii pentru blana lor necesară cucoanelor simandicoase? Iar renunțarea la pălărie, i-a făcut pe iepuri să ne ridice adevărate stăutui?!

În epoca actuală, noi ne mulțumim cu cîte o bancă din parc. Nu se pustiesc pădurile - noi nu avem nevoie de mobilă!

Dar de ce să le înșirăm mai departe pe toate, căci acești bătrâni retrograzi nu vor să înțeleagă bunătatea noastră, nici nu cunosc libertatea deplină, neconformismul nostru care seconformează totuși cu felul de viață al tuturor celor ce se numesc "Hippies".

Bieții retrograzi -
Trăiască Hippies!

Pentru conformitate

Prof. Dr. Bulbucă

Jungla și mica publicitate

Medicul și-a luat
masina...

ÎNTÎMPLĂRI ADEVĂRATE

În secția de chirurgie se internează o țigancă care urma să sufere o intervenție chirurgicală. Soțul ei opri pe coridor pe medic.

-Dumneata o s-o operezi pe nevastă-mea?

-Da, de ce? răspunse chirurgul.

-Uite, mîncăți-aș sufletul și-am adus și eu două găini numai să grijești să o operezi bine.

-Nu e nevoie să-mi dai nimic, la noi toți sînt operați bine și sînt îngrijiți atent fără să ne dea nimic.

-Dar, totuși, să trăiești vreau să le iei, să ai grijă să se facă nevastă-mea bine...

Chirurgul refuză și de data asta categoric și țigancul plecă cam supărat, cu găinile lui.

Peste două zile cînd urma să i se facă intervenția, chirurgul vede țigancă îmbrăcată, gata de plecare.

-Dar, ce s-a întîmplat, trebuie să te operăm azi, unde pleci?

-Vai, domnu' doctor, trebuie să merg imediat, mi-au dat de știre că l-au arestat pe soțu-meu, că a furat două găini...

(S-a întîmplat într-un spital din provincie.

Pt. conformitate Dr. C. N.).

-Ne-am oprit la Molière.

-Da. Molière acordă o mare importanță medicilor și bolnavilor, satirizând toate rările mediciei din vremea sa. El combate ignoranța medicilor și ironizează ineficiența terapiei. Sub acest aspect este foarte interesant dialogul dintre doi din eroii săi, Argan și Bérarde. Când primul întreabă pe al doilea dacă crede în medicină, acesta răspunde: "Nu fratele meu; și nu socot că pentru salvarea mea ar fi necesar să cred".

În continuare, în cursul discuției, Bérarde susține că medicii nu știu nimic: "Ceea ce știu nu vindecă mare lucru și arta lor, prin excelență, consistă în discursuri confuze, în frazeologie goală, prezentându-ne vorbele drept adevăruri și promisiunile drept rezultate"...

Dacă ne gândim la medicina dogmatică din epoca aceea la medicii titrați care nu făceau altceva decât să dizerteze pe latineste, observațiile lui Bérarde mi se par foarte juste.

-Molière nu a fost însă niciodată bolnav ?

-Ba da. Molière a suferit mult. Istoricii spun că a fost

pălăvrăgim împreună; el îmi prescrie medicamente, eu mă feresc să le iau și mă vindec...

-Aș vrea să știu însă la ce v-ați gândit când ați spus că Molière nu purta pică medicilor.

-Mă gândeam la alți mari scriitori care au manifestat o ură învergunată contra medicilor. Un exemplu îl constituie Jean Jacques Rousseau. Acesta a afirmat, fără nici o ezitare: "Medicina este o artă mai pernicioasă pentru oameni decât toate relele pe care pretinde că le vindecă". Supărarea lui provenea din faptul că a suferit toată viața și că medicii nu numai că nu l-au vindecat, dar l-au tratat drept bolnav imaginar. Acest lucru este de înțeles dacă ne gândim că Jean Jacques Rousseau a avut mania persecuției.

Un alt mare scriitor Gustave Flaubert purta pică chirurgilor: "Chirurgii sînt oameni care trebuie ocoliți, ei nu sînt decât niște măceși". Această atitudine a lui Flaubert este surprinzătoare dacă ținem seama de faptul că tatăl său, Achille Flaubert, a fost chirurg și a pro-

social. Acum cîțiva ani a apărut un volum, frumos editat, care cuprinde caricaturile sale cu caracter medical. La el, desenul, de o excelentă calitate, scoate și mai mult în evidență conținutul satirei, ea însăși expresia bunelor intenții ale autorului. Iată un exemplu de satiră îndreptată împotriva chirurgilor. Profesorul Macaire este figurat în timpul vizitei, la patul bolnavului, înconjurat de o suită numeroasă. Plin de sine, acesta spune: -Ei bine, domnilor, ați văzut că operația despre care se spunea că este imposibilă, a reușit pe deplin.

-Dar, domnule, bolnava a murit! -Ce importanță are! Fără operație ar fi mult mai moartă...

-Ce ne puteți spune acum despre situația de la noi din țară ?

-La noi în țară multe aspecte ale medicinii au fost satirizate, unele eșecuri au fost chiar imortalizate. Un exemplu din cele mai savuroase îl constituie epitaful de pe un mormînt care se află la biserica Sf. Spiridon din Iași: "Jertfă, vai a medicilor, s-a odihnit sub această piatră Scarlat Ghica, fiul lui Grigore"... Este vorba de fiul lui Grigore Ghica, ucis de turci în 1777, despre care cronicarul spune: "pe tată l-au hăcuit turcii, iar pe fiu mediciei (Samaritan)."

Nu au existat personalități marcante care să fi manifestat o atitudine publică dușmănoasă față de medici, la noi în țară. Din contră bunele intenții sînt clare la majoritatea celor care au satirizat medicina. Acest lucru îl putem exemplifica cu o producție recentă a lui Tudor Mușatescu. Simpaticul umorist combate polipragmazia: "Sînt tratamente care te vindecă, în primul rînd, de doctori", sau mercantilismul: "După vizita medicului, la domiciliu, toți bolnavii sînt mai... ușurați". Bunele intenții devin evidente atunci cînd Mușatescu dă sfaturi medicilor: "Dacă vrei să fii un medic excelent, recunoaște întotdeauna că pacientul este bolnav de ce zice el".

Este aceasta, fără discuție, o cugetare care merită să fie reținută de studenții noștri.

INTERVIU CU PROF. DR. DOC. PAVEL BRINZEU

IRONII la adresa mediciniei

un mare neurastenic și se pare că a prezentat crize de epilepsie. Poate chiar insuccesul tratamentului în propriul său caz l-a făcut să nu creadă în medicină. Dincolo de ironiile lui se ghicește însă amărăciunea bolnavului.

Molière a stigmatizat medicina tradițională, dar nu a purtat pică medicilor. Acest lucru reiese dintr-o discuție pe care a avut-o cu Ludovic al XIV-lea și pe care ne-o redă Voltaire. Regele Soare a fost un mare protector al lui Molière. El credea în medicină și admira medicii. Se știe de altfel, că Ludovic al XIV-lea a suferit, între altele, de o fistulă perianală de care a fost operat cu succes în 1687. Este însă o întregă poveste cu această operație; o rezerv însă pentru altă dată. Aici mă mulțumesc să redau întrebarea regelui și răspunsul pe care l-a primit: -Aveți și D-voastră un medic. Ce vă face acesta ?

-Sire, răspunde Molière, noi

fesat la Rouen. Pe de altă parte se știe că Flaubert fiul a avut multe neplăceri și că i-a fost intentat un mare proces în legătură cu una dintre cele mai cunoscute opere ale sale, Madame Bovary. Ori, în acest proces (1857), el a fost mult ajutat de un discipol al tatălui său, Jules Cloquet, ajuns chirurg celebru. Toate acestea el însă le-a uitat.

Aici nu mai este vorba de ironii și nici de bune intenții. Ori ironiile la adresa medicilor sînt de acceptat numai dacă sînt moralizatoare. Sub acest aspect merită să fie reținut Molière, și nici decum Jean-Jacques Rousseau sau Flaubert. Aș dori să ne mai dați și alte exemple demne de a fi reținute.

-Din acest punct de vedere, merită să fie menționat marele pictor Honoré Daumier; acesta a ajuns celebru mai ales grație caricaturilor sale cu obiectiv politic sau

Este cert, întrebuintarea terapeutică a curarelor se pierde în negura perioadei precolumbiene. Indienii nu au rezervat-o numai otrăvirii săgeților fine. Inșă interesul în Europa pentru proprietățile antispasmodice și anticonvulsivante ale curarei datează abia din secolul al XIX-lea.

Brodie în 1811 a sugerat (pentru prima oară) într-o scrisoare adresată lui Flourens ideea întrebuintării curarei în tetanos. Mai târziu se fac și alte încercări pentru a întrebuinta în tratamentul epilepsiei, turbării choreii drogul senzational. Entuziasmul crește mai ales în Franța unde între 1925-1935 curarele ajung în actualitatea medicală. Tentativele acestea de aplicare în medicină a otrăvii se lovesc însă de inconveniente derivate din impuritatea și activitatea variabilă a curarelor indigene ajunse în Europa. Drogul brut exercită adesea efecte nocive, între altele o acțiune depresivă asupra inimii și tonusului vascular.

Prepararea de tubocurarină în stare cristalizată de către King (1935) constituie evenimentul capital care a pus la dispoziție medicilor și chimiștilor un produs purificat cu acțiune constantă. În sintezele de curară semi-sintetice sau sintetice, există de acum înainte un model comparabil cât se poate de potrivit. Incepând cu acest moment, ascensiunea prodigioasă a acestui medicament este rapidă.

În 1942, în Canada, Griffith și Johnson utilizează pentru prima dată curara sub forma tubocurarinei, ca o completare de anestezie spre a obține în intervențiile chirurgicale mari și delicate, o relaxare completă musculară. Între 1938-1949, în întreaga lume apar curarizantele semisintetice și sintetice mult mai adecvate medicinei ca tubocurarina.

Daniele Bovet, premiul Nobel 1957, le clasifică în pachicurare (cele adevărate) și leptocurare (cele ușor curarizante) după structura chimică și proprietățile fiziologice.

x

Lărgirea aplicabilității curarizantelor în medicină ce a luat proporții în ultimul deceniu, nu a lămurit deplin modul de acțiune al acestor

substanțe permițând discuții și păreri diferite.

În genere se crede că acționând asupra mușchiului striat, făcându-l incapabil

tere de 30-40 % a ACh-ului muscular) cu scăderea consecutivă a excitabilității (creșterea cronaxiei musculare) fenomene de intensitate proporțională cu doza de curarizant întrebuintat și cu electricitatea pentru musculatura striată.

Agent de o valoare excepțională, curara cunoscută de secole, ridicat la adevăratul său rol în ultimii 25 ani, deși încă mult discutat în ceea ce privește modul de acțiune, devine din ce în ce mai folosit.

Velland adaugă în încheierea vastei sale monografii asupra curarei și curarizantelor: "Ortopedia, ginecologia, dar mai ales chirurgia și tehnicile de endoscopie trag mari avantaje din folosirea curarelor cu durată scurtă de acțiune, scutind atât pe medic de eforturi suplimentare cât și pe bolnav de neplăceri mari".

Da, dar această otrăvă imblinzită de scurt timp poate să devină repede în organismul bolnav, administrat de mâini puțin pricepute, otrăva atât de temută în jungla Amazonului. Chiar de sute de ori mai puternică. Trebuie să fie în mod riguros îngrădită de cunoștințele medicului, tratată cu toată atenția în tot timpul acțiunii ei. Astfel de la otrăva de săgeți fabricată cu miga-lă după rețete milenare, din tolba cu muniții toxice, de multe ori fratricidă, se ajunge la curara medicinei moderne, a chirurgiei fără durere, fără sânge.

x

Arsenalul războinicului din mato-ul Amazonului a dat prin curara o puternică armă în arsenalul uzual terapeutic medical. Pe lângă chinină, emetină, cocaină, cacao, cartof, ananas sau alte multe alte plante sau extrase vegetale, curara a devenit un element în plus al importante contribuții a populației indigene din America la cultura modernă mondială.

Stud. Brazdă Ioan
an. VI. Med. Gen.

SFÎRSIT

POVESTEA
CAP III
CURAREI

BAYTINAL
MYORELAXIN
FLAXEDYL
ETER-FLOTAN

de răspuns la solicitare colinergică, curarizantele blochează sinapsa neuromusculară după unele din teoriile acceptate, modifică după altele, metabolismul muscular striat schimbându-i reactivitatea la excitantul chimic.

Concluzia experienței celebre a lui Claude Bernard din 1850, a dat naștere primei teorii. Se ligaturează membrul posterior al unei broaște la baza coapsei, astfel încât membrul să fie privat de circulație cu păstrarea integră a nervului sciatic scos în afara ligaturii. După curarizarea animalului, apare la scurt timp o paralizie flască totală cu excepția piciorului ligaturat. Acesta prezintă atât mișcări spontane cât și mișcări reflexe la excitarea sciaticului membrului posterior opus, neligaturat, care răspunde doar la excitantul direct.

Dacă curara nu a afectat declanșarea excitației și transmiterea ei pe fibra nervoasă în centri nervoși și pe fibra musculară, locul de acțiune al curarei ar fi deci placa motorie.

Cea de a doua părere a fost formulată pe baza determinărilor cronaximetrice de Lapique care arată necesitatea izocromismului metabolic în transmiterea influxului nervos. Catedra de Fiziologie normală și patologică sub conducerea Prof. Dr. Doc. I. Cotăescu pe baza studiilor originale și a unui bogat material experimental, aprofundând această ipoteză arată în numeroase lucrări, că curara și curarizantele determină în musculatura striată o puternică inhibiție primară de refacere cu bilanț P pozitiv (experiențele dovedesc după o curarizare lentă pe iepuri, o creș-

balul bobocilor

Nu știu dvs ce părere aveți, dar chiar dacă a trecut mai multă vreme, mie balul bobocilor mi-a plăcut. Și asta nu pentru că a fost organizat alături de anul IV și de Scalpelu, ci pentru simplul motiv că a fost reușit. S-a realizat un lucru banal în aparență, dar totuși important: s-a ieșit din obișnuința dansurilor organizate la Medicină. Cum? Relativ simplu. Câteva panouri ornamentale spirituale și reușite grafic (bravo colectivului condus de entuziastul Suci) câțiva boboci (dar nu îndestulători) și multă foarte multă tinerețe. Dacă mai adăugăm la acestea și muzica bună

a "Amicilor" de la agronomie și disputate concursuri de alegere a lui Mister Scalpel și Miss Boboc, am destule argumente să afirm că balul bobocilor a fost reușit.

"Colțul intelectualului" sau mai prozaic zis "bufetul Predeal" cu toată berea rece, a încălzit ce era de încălzit, dar totul în limite fiziologice și zău că tare bine e așa. Ieșind din locurile mai puțin aglomerate, am tras cu urechea ca un consecvent reporter. Câteva voci feminine discuta aprins.

-Dragă, să știi că nu-i de loc rău.

-Cam mult popor, dar e treabă bună. Apropos! dansau cu

unul brunet înalt... Nu, nu ăla, celălalt. Cine e? Zău? Hai că-i bine.

-Dar nici de Hassan (Mister Scalpel N.R.) nu am de zice.

In alt colț doi balici:

-Si parcă Miss nu era tocmai cea mai Miss.

-Fugi de aici. Nu ai văzut ce dulce e! și tot așa mai de parte. Un dans, o privire. Mai multe priviri... și lumea s-a cunoscut. Balicii între ei și cu alții. Alții cu balicele, între ei se știau destul de bine.

Un singur lucru nu e clar - era absolut necesar ca unii dintre cei care au aplaudat pe candidatele la Miss să fluiera? Parcă pe undeva nu se potri-

vește cu condiția de galant medicinist. Am zis.

Mai spre dimineață, am rămas mai mult noi de noi. Și în a plauzele ce în teau acordurile finale ale simpatizantilor "Amici", m-am gândit că totuși balicii au simțit că au intrat în Alma Mater, iar cei ce au trecut spre faze mai evoluate de boboci, pleacă cu un sentiment de nostalgie: am fost la balul meu, mai vin și la altele, dar mai curând decât îmi închipui mă voi duce la balul final. Și atunci voi spune deabia: păcat că s-a terminat.

Mircea Florescu

Syrinx

Am dorit de mult un cenaclu literar numai și numai al medicinei.

Și iată că în urma strădaniilor noastre și al sprijinului rectoratului, s-a constituit, deocamdată un nucleu organizatoric, "Syrinx"-ul cenaclu literar al Institutului de Medicină.

Sîntem siguri că adepți sau mai bine zis, aderenți se vor găsi. Scopul nostru este de a valorifica latențele po-

tențiale artistice literare ale studenților noștri și de a le da o formă organizată și adecvată.

Deci în ziua de 29 noembrie a.c. are loc deschiderea inaugurală a ședinței noastre din fericire literară.

Invităm cu insistență și așteptăm cu bucurie și nerăbdare pe oricine va dori să ni se adreseze.

Cenaclul va aborda orice gen de creație literară, de la proză la poezie, de la teatru la epigramă.

Timp este suficient. Și noi considerăm că printre așteptate lucruri și studii strict profesionale e cazul să intercalăm și unele activități ce au drept scop ele-

varea nivelului cultural al studenților.

O veche vorbă românească zice: "Rpmânul e născut poet". N-o fi chiar așa, dar oricum e bine și frumos ca pe lângă un bagaj solid de cunoștințe profesionale, foarte util de altfel, să ai și o... bocceluță mică cu ceea ce caracterizează EU-l tău doritor de artă.

Ce s-ar mai putea adăuga? Nimic în afară de clasica urare "bine ai venit" spusă acestui nou-născut pre numele lui: "Syrinx" și să ne adunăm cu grijă, bilunar-lunar, în jurul lui pentru ca să-l facem să crească împreună cu prestigiul cultural al Institutului nostru.

Așteptăm răspunsul dumneavoastră prin vajnica cutie a "Scalpelului".

L.N. BUPT

CERCURI ȘTIINȚIFICE

urmare din pag 6.

La acest seminar național este rezervat și un colț care va oglindi realizările importante ale cercurilor științifice din institutele participante, prin fotomontaje, grafice, etc.

Cercurile științifice din Institutul nostru vor expune un număr de inovații ce au fost realizate în ultimii ani cu ajutorul studenților.

Munteanu Fl. - la catedra de fiziopatologie: Aparat pentru determinarea pH și CO₂ în sânge.

Brazdă Ioan - la catedra de fiziologie: miotonometru.

Koch D.- Clinica I-a chirurgicală: aparat de anestezie.

Giurgiu Radu - Clinica de Stomatologie: aparat pentru electroanestezie.

Si un grafic care exprimă mersul ascendent al cercetării, concetizat prin creșterea numărului lucrărilor, a numărului studenților ce activează în cercuri, a numărului cadrelor didactice îndrumătoare, etc.

De aceea trebuie să se depună eforturi maxime pentru studenții participanți, să reprezinte cu cinste Institutul nostru de medicină.

În continuare, activitatea de cercetare se va desfășura după un plan întocmit și în acest an și se va încheia prin sesiunea științifică studențească ce va avea loc în cursul lunii 1969. Fiecare disciplină își va organiza cum crede munca științifică a studenților atașați disciplinei respective, în funcție de posibilitățile existente de anul de studii a membrilor cercului și această acțiune va fi analizată periodic în cadrul colectivelor de catedră.

Profitul efectiv pe care îl oferă munca de cercetare nu depinde atât de măsurile ce le ia fiecare șef de catedră sau disciplină, în primul rând de interesul pe care studentul antrenat în această cercetare, îl depune. El s-a convins după atîția ani, de ajutorul prețios în ridicarea în bogăție și consolidarea cunoștințelor profesionale, pe care îl realizează prin munca de cercetare.

Se insistă încă odată asupra contribuției efective pe care trebuie să o aibă fieca-

re student. Cadrului didactic, conducător de temă, îi revine doar sarcina de a indica tema, de a îndruma această muncă, de a sugera căile de abordare ale problemei, de a da unele indicații bibliografice, și eventual de a da un ajutor în redactarea materialului obținut.

Asociația Studenților și Org.U.T.C. trebuie să urmărească permanent modul cum se desfășoară activitatea de cercetare științifică a studenților și să o analizeze periodic, alături de întrea-

ga activitate profesională, acordîndu-i aceeași importanță.

Conducerea Institutului nostru acordă un sprijin deosebit acestei activități a studenților, creîndu-le condiții ca ea să fie permanent ajutată și stimulată.

Conf.Dr.Paula Zosin

În vizită la J.C.T.

Vă veți întreba desigur mirați, care este legătura acestor 3 inițiale: JCTm cu prezentul ciclu de articole. Nimic mai simplu, semnificația lor este foarte sugestivă: Jazz Club Timișoara. Înaugurat la 1 octombrie acest club reprezintă prima formă concretă oficială de manifestare în orașul nostru a acestui gen de muzică care își cucerește în zilele noastre o poziție tot mai temeinică.

Clubul constituie continuarea unor tradiții ce datează deja de mult timp în orașul nostru, dar care erau limitate pe de o parte la cercuri restrînse de "amatori" și pe de altă parte la faza de documentare, de contact, de sensibilizare cu această formă muzicală inedită relativ greu de asimilat. Principalele obiective sînt reprezentate de afirmarea elementelor muzicale locale atât din punct de vedere interpretativ cît și creator; în același timp popularizarea jazzului în rîndul marelui public dornic de-al cunoaște.

Formele și metodele multiple utilizate în cadrul întîlnirilor clubului sînt o cheazășie a succesului tuturor țelurilor pe care și le propune. Încă de la început, clubul s-a bucurat de o largă popularitate și apreciere. La ora actuală, el nu-

măra 152 membri, dintre care un număr apreciabil de studenți. Aceasta îi conferă un climat de prospețime și entuziasm, de energie și dinamism atât de necesare tuturor acțiunilor de avangardă.

Un eveniment deosebit în activitatea clubului, l-a constituit fără îndoială, contactul cu formația de jazz a Universității din Illinois care a concertat în orașul nostru. Formație din muzicieni valoroși și experimentați, interpretînd un jazz de o gamă foarte variată și totodată accesibil publicului, formația a repurtat în orașul nostru un binemeritat succes.

Jazz-clubul timișorean a avut onoarea de a-i avea ca oaspeți pe acești distinși reprezentanți ai muzicii de jazz de peste ocean și mai mult chiar, de a ține o întrunire comună, posibilitatea unui fructuos schimb de experiență, la care și-au dat concursul și tinerii noștri interpreți.

Din discuțiile purtate cu conducătorul formației dl. John Garvey cît și cu Cecil Bridgewater "creierul muzical" al orchestrei, cu cîntărețul Dan Smith, instrumentiști Ron Dewat și Fred Atwood am desprins cîteva afirmații demne de a sta la baza dezvoltării tradițiilor muzicii de jazz în orașul nostru.

(Urmare în pag.15).

Subliniind unanim mesajul actual al muzicii de jazz, de a constitui-o posibilitate tot mai largă de comunicare între oameni, de exprimare liberă a celor mai profunde emoții și năzuințe, dl. Garvey a ținut să remarce tendința de formare pe baza idiomului "jazz" a unor stiluri de jazz naționale menite să individualizeze preocupările specifice oamenilor de pe diferite meridiane ale lumii. Pe această linie se înscriu și primele manifestări de acest gen care au început să prindă contur în cadrul jazz-clubului Timișoara. Am avut ocazia să ascultăm în cadrul clubului o serie de formații instrumentale ca: Free Jazz, Trio, Premier Quintett, Tradițional Jazz Band, Pseudo Quartet ce cuprind interpreți de o certă valoare, care prin muncă dublată de entuziasm și pasiune pot obține rezultate deosebite. Don Smith și Ron Dewar s-au arătat deosebit de impresionați de prospețimea și măiestria compozițiilor pianismului Paul Weiner, iar Fred Arwood a subliniat virtuozitatea tobogărilor Eugen Gondi. Totodată ei au remarcat omogenitatea valorică a tuturor formațiilor din cadrul cărora mai putem cita pe Bebe Jivănescu la saxofon, Ruller Emil la contrabas, Puiu Lazaru la gitară.

Fără îndoială tărîmul cu totul nou pe care îl reprezintă muzica de jazz, este greu de cucerit, iar inițiativa luată este mai mult decât lăudabilă. Ceea ce trebuie să stea la baza activității clubului este posibilitatea interpretativă tot mai largă și mai bogată, deoarece ca orice altă meserie, ocupația sau manifestare artistică, progresul poate fi realizat numai prin muncă asiduă. Pe de altă parte un rol deosebit revine și publicului care printr-o atitudine sinceră și deschisă să sprijine și să încurajeze afirmarea muzicienilor dezvoltarea calităților lor interpretative și creatoare, tălmăcirea cât mai profundă și mai reală a mesajului profund uman pe care îl poartă acest gen muzical.

Gh. Hacıchian

BARUL ZEILOR

Vestea mare în lumea studentească a Timișoarei: la casa de cultură s-a deschis un bar studentesc-barul "Olimp".

De multă vreme s-a vînturat ideea unui astfel de local.

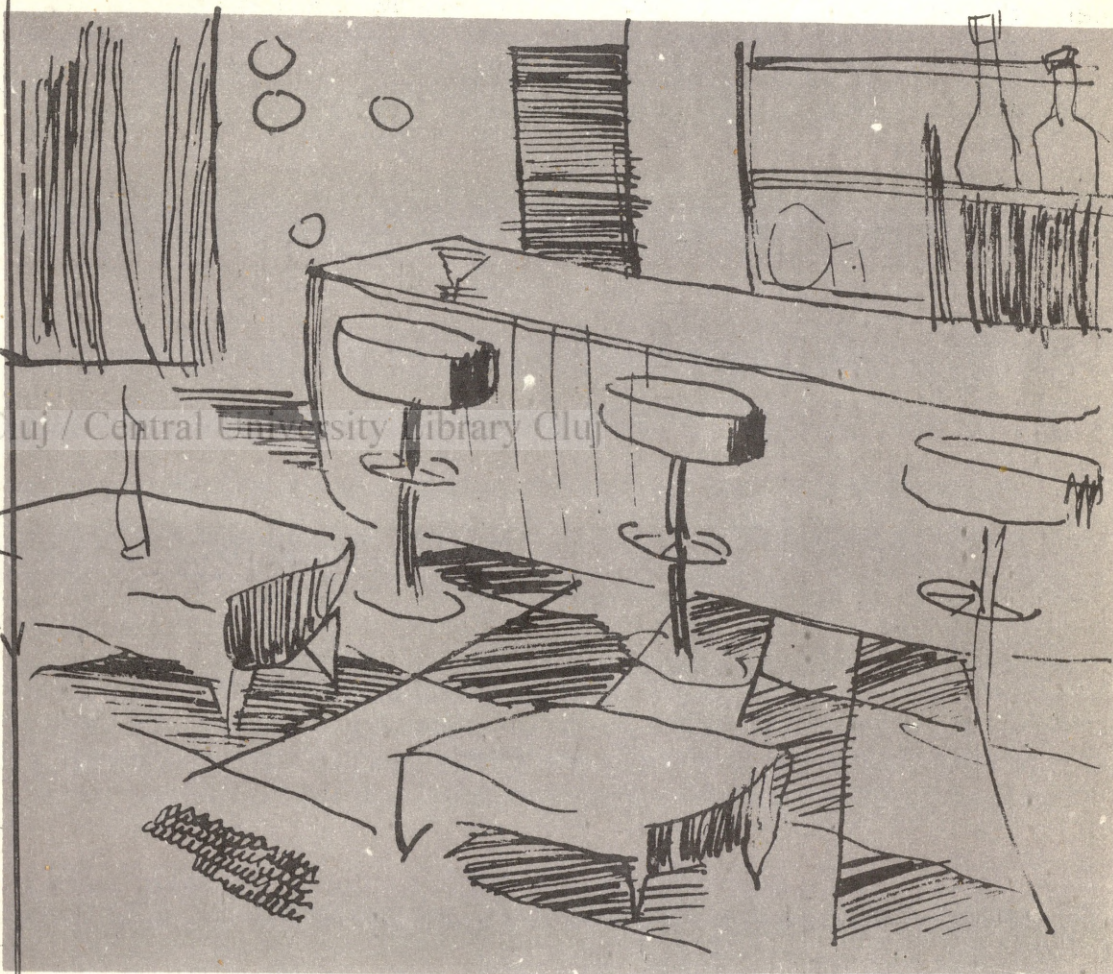
S-a vorbit prin ședințe, s-a scris prin ziare, ba chiar s-a vorbit și pe la radio.

Ideea aceasta cu barul reprezenta o dorință a tuturor studenților, pentru că din păcate Timișoara nu oferă miilor de studenți decît fumul și surogatul de cafea de la Ada-Kaleh, sau un lo-

lor să fie locul unde distracția să se îmbine cu cultura, muzica și poezia să fie prilejul unor vii dispute.

Inceputul a fost bun și credem că ar trebui să se meargă pe aceeași linie. În programul barului trebuie să fie antrenați studenți din toate facultățile, manifestările, să aibe un caracter spontan, să se iasă din schematismul unui program obligatoriu.

În programul acestui bar nu trebuie să existe zile "moarte", pentru că astfel devine un local banal, unde în

cal rău famat ca cel din Piața Traian.

Barul devine foarte plăcut pentru cel care-l vizitează prin intimitatea sa, prin decorația de bun gust, prin muzica bună.

"Olimpul" nostru m-a purtat cu gîndul spre vechea grece, spre Olimpul zeilor și de ce nu spre acele sărbători și întreceri care au atîta farmec și în vremea noastră-jocurile olimpice.

Pormind de la numele barului, cred că ar trebui să existe un specific, o tradiție să se fermeze în tot ce se va petrece aici.

De aceea trebuie ca acest bar al nostru, al studenți-

fața unei cafele se pierde timpul vorbindu-se cîte-n lună și în stele.

Un singur regret pe care-l împărtășește toată lumea: de ce acest bar nu are și un ring de dans?

Noi studenții din întreaga Timișoară, trebuie să ne aducem contribuția la crearea unui bun renume, la succesul acestui lăcaș, care trebuie să întruchipeze în el toată frumusețea și farmecul vișteii minunate pe care o trăim.

Dan Poenaru

Varia

PAGINĂ DE G. HACICHIAN

Urmasii lui SHERLOCK HOLMES

Cei zece de la Scotland Yard rămân în mod incontestabil campionii anchetelor polițiste. Prin activitatea lor ei adâncesc zi de zi legenda deja celebră a brigădei criminale de la Scotland Yard. Formată în 1919 sub conducerea lui Fred Wensley, care are reputația de a fi cel mai mare detectiv al tuturor timpurilor, brigada este desemnată oficial sub numele de departamentul C-1 al poliției metropolitane. Ea este formată astăzi din zece dintre cei mai străluciți și mai abili specialiști din lume.

Din cele 418 anchete pentru crimă din ultimii ani, 390 au fost elucidate, ceea ce reprezintă un procentaj de reușită excepțional. În 1936 lordul Trenchard, care era pe atunci șeful Scotland Yard-

lui, explica astfel succesele oamenilor săi:

-Cînd este vorba de o crimă, singurul instrument care este apt de a sesiza căile spiritului uman, este tot un spirit uman. De aceea noi ținem să avem în sectorul nostru oameni cît se poate de inteligenți și de subtili.

Acești oameni nu îi întâlnești la tot pasul. A deveni unul din cei zece este visul tuturor polițistilor, dar ei nu au o șansă de reușită decît unul la 250. Pentru a promova, trebuie să fi lucrat mai întîi cel puțin doi ani ca agent de poliție de cartier, apoi la serviciul afacerilor criminalistice, să treci o serie de examene, dar mai ales să te dedici cultului meseriei.

În executarea funcțiunii

lor, detectivi din brigadă trebuie să achite într-un mod scrupulos, regulilor unei proceduri foarte stricte: ei sînt obligați de exemplu, ca în momentul în care acuză un suspect, să-l prevină că declarațiile sale vor putea fi folosite împotriva sa. Ei trebuie de asemenea să fie capabili ceea ce e și mai important, să prezinte concluzii atît de abil construite încît să furnizeze justiției o argumentație care să convingă juriul de veridicitatea capului de acuzare. Iată de ce acești oameni au obiceiul să îmbine, faptele concrete ce le stau la dispoziție, cu dexteritatea unui constructor măiestru.

(Va urma).

Prescurtări

Un tînăr medic își preluă noul post în spital. Împreună cu medicul șef se pregătea să înceapă vizita. "Ce semnificație au aceste prescurtări?" întrebă el privind foile de observație. "Văd aici I.f., T.m.r., A.p...."

"Noi am hotărît să nu provocăm în mod inutil ne liniște bolnavilor. De aceea nu le spunem nimic despre boala de care suferă. De aici prescurtările bolilor: I.f.-infarct, T.m.r.-tumoră malignă rectală, A.p.-angină pectorală..."

"Și ce înseamnă S.d.?"

"S.d.? - asta înseamnă: știe dracu !"

"Idei proaste are fiecare numai că cel deștept nu le spune"

W. Busch

"Și un prost poate avea uneori o idee bună. Dar el nu o observă"

Danny Kaye

OLIMPICII

Astăzi tînăra recordmană mondială din SUA la stilul liber l-ar lăsa în urmă cu 50m pe distanța de 400 m pe renumitul Johny Weissmüller, campion olimpic al probei în 1924.

*

În 1896 ajungea talentul și forța pentru cucerirea laurilor olimpici. Astfel germanul Karl Schuhmann cîștigase deja două medalii la gimnastică. Apoi s-a prezentat și în turneul de lupte unde a luat-o și pe a treia. Fritz Taun a triumfat pe 800 m. Dar însetat de glorie, a format cu turistul englez Boland un dublu, cucerind medalia de aur la... tenis.

"Cea mai mare greșală a oamenilor, e aceea că au atît de multe mici".

Jean Paul

*

"Oamenii veseli fac mult mai multe prostii decît cei triști, dar aceștia le fac mult mai mari".

Chesterton.

*

Reclama...

În cimitirul din Newcastle pe piatra funerară a unui chirurg se poate citi:

"Aici odihnește acel om, mulțumită căruia odihnesc atîția în jurul lui".

PE UȘA UNEI FLORĂRII

"Florile noastre sînt atît de ieftine, încît le pot cumpăra chiar și soții".

Maximo

"Soapta este curajul lașului"

"Siretenia vulpii este de multe ori supraestimată, deoarece i se atribuie concomitent și prostia găinilor"

H. Kaspar

"Cult este acela care știe unde poate găsi, ceea ce nu știe încă"

G. Simmel

-.o.-

-.o.-